

Chương 06

Uất Tử

N

ếu Giang Nam chỉ có phong cảnh thơ mộng và các tửu điểm thì chưa thể nói là vùng đất níu chân người. Giang Nam níu được chân khách phương xa bởi vì tại khu Giang Nam có rất nhiều kỹ lâu, mà những nàng kỹ nữ trong các kỹ lâu đó thì chẳng có chỗ nào trên đất Trung Thổ có thể sánh bằng.

Trong tất cả các kỹ lâu tại đất Giang Nam thì trội hơn hết cả chính là tòa kỹ viện Giang Nam Đệ Nhất Lầu.

Tám bảng hiệu sơn son thếp vàng chẳng khoa trương tí nào, chỉ nhìn vẻ bề ngoài của tòa Giang Nam Đệ Nhất Lầu cũng đủ thấy hết sự sung mãn, và lòng kiêu hãnh của vị chủ nhân Giang Nam đệ nhất lầu. Mặc dù là tòa kỹ lâu nổi tiếng nhất vùng Giang Nam, nhưng không một người nào biết chủ nhân của tòa kỹ lâu đó là ai, ngoại trừ một kỹ ma ma tuổi đã ngoài bốn mươi, lúc nào cũng hơn hỏ, sẵn sái với khách tìm hoa.

Như đã trở thành thường lệ, Giang Nam Nhất Hiệp Doãn Triều Luân vừa bước chân vào gian đại sảnh của Giang Nam Đệ Nhất Lầu thì người ra tiếp chẳng ai khác chính là kỹ ma ma.

Vẫn dáng vẻ hồ hởi, đơn đả chào mời, kỹ ma ma reo lên:

- Nhất hiệp lại đến kỹ lâu Giang Nam... vinh hạnh... vinh hạnh. Mời đại hiệp... mời đại hiệp.

Sau những lời dòn dã mời chào đó, kỹ ma ma mới nhận ra vẻ cau có bức bối của Giang Nam Đệ Nhất Hiệp Doãn Triều Luân.

Kỹ ma ma giả lả cười, vừa hỏi:

- Doãn tôn giá hôm nay hân không được vui nên mới tìm đến kỹ lâu?

Doãn Triều Luân cau gắt nói:

- Chẳng có gì khiến cho bốn hiệp vui vẻ cả.

Vuốt cánh tay phải của Doãn Triều Luân, kỹ ma ma nói:

- Ấy... đại hiệp đừng có bức bối. Nếu đang bức bối đến kỹ lâu Giang Nam này thì sẽ vui vẻ ngay thôi. Đã vào đây rồi thì không còn gì muộn phiền cả.

Kỹ ma ma đơn đả hơn:

- Mời đại hiệp... mời đại hiệp.

Đối với Giang Nam Đệ Nhất Hiệp thì đến cả Giang Nam Đệ Nhất Lầu cũng có dành riêng cho y. Chẳng cần kỹ ma ma dẫn đường, Doãn Triều Luân ung dung bước theo hành lang đi thẳng đến căn thượng khách phòng.

Y vừa yên vị thì hai ả kỹ nữ vận bạch y trắng nõn nà mà những đường cong của cơ thể ẩn hiện phía sau làn lụa đỏ khiến cho người ta phải ngắm nhìn.

Hai ả kỹ nữ sà vào người Doãn Triều Luân. Mỗi người một bên. Cả hai bá lầy cổ họ Doãn nói:

- Doãn đại hiệp mãi đến hôm nay mới ghé thăm Nhạn Nhạn.

Ả bên kia nâng cằm Triều Luân:

- Xem nè... Doãn đại hiệp có nhớ Cúc Cúc không?

Triều Luân chẳng một chút e dè. Cứ như phận sự hầu hạ hần đã trở thành thông lệ của Nhạn Nhạn và Cúc Cúc. Y choàng tay qua vai hai nàng kỹ nữ đó.

Y ngả người dựa vào thành ghế tựa:

- Doãn mỗ đang bận bịu đây.

Nhạn Nhạn bá cổ Triều Luân, áp người vào vai gã thủ thỉ nói:

- Ai dám làm cho Giang Nam Nhất Hiệp của thiếp bận bịu vậy?

Y hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Bốn hiệp vừa mới gặp một gã tiểu tử họ Lâm tên Tứ... hần làm cho bốn hiệp bận bịu. Nếu như gã đó không phải là do Giang huynh phái đến thì bốn hiệp đã tổng khứ gã khỏi phủ Giang Nam rồi.

Cúc Cúc nũng nịu nói:

- Tên tiểu tử đó quả thật hồ đồ. Có lẽ hần không biết Doãn đại hiệp là ai.

- Hần biết đấy.

Nhạn Nhạn nói:

- Thế thì gã càng hồ đồ hơn nữa. Đúng là hạng cóc ngồi đáy giếng chẳng biết trời đất bao la.

Cúc Cúc ngồi ve vuốt ngực của Triều Luân, vừa nói:

- Nhưng chàng đừng đem sự bức bối đến với chúng thiếp... ở đây chàng phải vui vẻ mới được. Nếu chàng buồn thì Giang Nam Đệ Nhất Lầu chẳng còn là Giang Nam Đệ Nhất Lầu.

Triều Luân đặc ý với câu nói này của Cúc Cúc, cao hứng nói:

- Chính vì sự buồn bức mà bốn hiệp mới tìm đến các nàng đây.

Kỹ ma ma bưng vào bầu rượu cùng đĩa thức ăn nóng hổi. Mụ đặt xuống bàn, rồi giả lả nói:

- Doãn hiệp... thức ăn này do chính kỹ ma ma nấu đấy nhé... chỉ có Doãn hiệp kỹ ma ma mới tự tay nấu thức ăn đãi Doãn hiệp thôi. Doãn hiệp nhớ đừng quên Giang Nam Đệ Nhất Lầu.

- Làm sao Doãn mỗ quên được. Bất cứ ai đụng vào đến tòa kỹ lầu này, Doãn mỗ cũng sẽ trừng trị đích đáng. Bất kể người đó là ai.

Kỹ ma ma mỉm cười nói:

- Thật quý hóa... thật quý hóa... Doãn hiệp cứ tự nhiên, kỹ ma ma còn có chuyện bên ngoài phải đi... mong Doãn hiệp vui vẻ.

- Ma ma cứ tự nhiên, Doãn mỗ sẽ khuây khỏa ngay đấy thôi.

Sau khi kỹ ma ma rời gian thượng khách phòng thì đến lượt Nhạn Nhạn, Cúc Cúc bồi tiếp Giang Nam Đệ Nhất Hiệp. Rượu mời cùng với sự lả lơi của hai kỹ nữ, chẳng mấy chốc Giang Nam Đệ Nhất Hiệp đã quên bằng sự buồn phiền mà Lâm Tứ đã gieo vào tâm gã. Rượu đến miệng thì gã uống. Tất nhiên được hai nàng giai nhân tuyệt đẹp của Giang Nam Đệ Nhất Lầu hầu phục thì còn gì mà muộn phiền nữa.

Doãn Triều Luân càng uống càng cao hứng. Sự cao hứng kia cũng bắt nguồn từ sự lả lơi của Nhạn Nhạn và Cúc Cúc. Men rượu càng lúc càng làm cho Doãn Triều Luân mất tự chủ.

Hắn cười, rồi hắn ôm cả hai nàng một lượt. Gã vừa ôm Nhạn Nhạn và Cúc Cúc vừa nói:

- Ở đất Giang Nam này thì ai giám sát tử Doãn đại hiệp của hai nàng chứ?

Nhạn Nhạn nũng nịu nói:

- Chỉ có kẻ gan bằng trời mới dám lấy mạng Doãn đại hiệp thôi.

Triều Luân gật đầu:

- Nàng nói rất đúng... chỉ có kẻ gan bằng trời mới dám lấy mạng Doãn đại hiệp của hai nàng.

Gã quay sang Cúc Cúc:

- Ta nói có đúng không?

Cúc Cúc gật đầu:

- Dạ... chẳng có ai dám lấy mạng Doãn đại hiệp cả.

Y choàng tay trái vòng qua tiểu yêu của Nhạ Nhạ. Bất giác nàng thét lên:

- Ôi... đau thiếp... trong tay chàng có cái gì thế?

Triều Luân ngửa người ra sau cười khẩy:

- Mật kiếm của ta đó... người ta chỉ thể chết bởi mật kiếm của Doãn Triều Luân thôi. Lưỡi mật kiếm này đã từng lấy mạng bao nhiêu người rồi. Chính nó đã làm nên cái danh Giang Nam Đệ Nhất Hiệp Doãn Triều Luân.

Nhạ Nhạ tròn mắt nhìn Doãn Triều Luân:

- Thế ư... nếu đúng như chàng nói thì lưỡi mật kiếm đó phải quý lắm. Đúng không nào?

- Tất nhiên là quý rồi... mật kiếm của ta có thể chém sắt như chém bùn.

- Vậy sao...?

- Nàng không tin ư?

Nhạ Nhạ nũng nịu áp má vào ngực Giang Nam Đệ Nhất Hiệp Doãn Triều Luân:

Nhạ Nhạ nũng nịu áp má vào ngực Giang Nam Đệ Nhất Hiệp Doãn Triều Luân:

- Thiếp tin nhưng thiếp muốn nhìn lưỡi kiếm quý đó của chàng. Không biết chàng có cho thiếp xem không?

- Tất nhiên là cho chứ... nhưng nàng phải thưởng cho ta thứ gì nào?

Nhạ Nhạ nũng nịu:

- Thiếp biết chàng thích gì rồi...

Nàng áp môi vào tai gã, thủ thủ nói:

- Chàng sẽ không tìm đâu một người như thiếp cả.

Triều Luân nhìn lại Cúc Cúc:

- Còn nàg?

Cúc Cúc liếc mắt lả lơi đưa tình rồi nói:

- Thiếp cũng như tỷ tỷ Nhạ Nhạ thôi.

- Thế thì ta sẽ cho hai nàg coi mặt kiếm.

Y tự cởi áo, đặt cánh tay trái trên bàn. Ngọn tiểu kiếm với lưỡi thép sáng ngời được áp chặt vào cánh tay Triều Luân bằng những sợi dây da.

Y nhìn Nhạ Nhạ rồi Cúc Cúc kêu hãnh nói:

- Hai nàg hãy nhìn đây.

Triều Luân chỉ hơi cử động cổ tay, ngay lập tức lưỡi tiểu kiếm bung ngược ra ngoài dài khoảng hai tấc. Y chém xả lưỡi kiếm đó xuống góc thạch bàn.

- Chạnh...

Lưỡi kiếm cắt ngọt một góc bàn đá như thể chém một miếng bánh bao mềm nhũn.

Nhạ Nhạ vỗ tay:

- Tuyệt quá... lần đầu tiên Nhạ Nhạ mới thấy một lưỡi tiểu kiếm cực kỳ bén như thế... chàng cho thiếp thử một cái được không?

Triều Luân cười khẩy:

- Nếu nàg muốn, Triều Luân ta sẽ dạy võ công cho nàg nữa.

Gã vừa nói vừa tháo những sợi dây da, cùng lưỡi kiếm đặt trên bàn. Nhạ Nhạ cầm lấy lưỡi tiểu kiếm múa qua múa lại, rồi đâm mạnh xuống mặt bàn đá.

- Chạch...

Chỉ mỗi âm thanh khô khốc đó phát ra mà lưỡi kiếm đã đâm xuyên qua mặt bàn ngập đến tận chuôi.

Nhạ Nhạ vỗ tay:

- Đúng là báu kiếm... báu kiếm... trên thế gian này sẽ chẳng có lưỡi kiếm thứ hai nào.

Trong khi Nhạ Nhạ không ngừng khen ngợi lưỡi tiểu kiếm thì Cúc Cúc nắm tay Doãn Triều Luân kéo lên:

- Chàng...

Nàng liếc mắt đưa tình. Với một động tác thật khiêu khích, uốn người đến trước như thể muốn phơi bày đôi nhũ hoa ra trước mặt Triều Luân.

Triều Luân mỉm cười.

Gã từ từ đặt tay lên hai bờ vai Cúc Cúc rồi từ từ vuốt xuống. Nàng đứng buông thẳng hai tay để cho họ Doãn dễ dàng lột bỏ làn lụa mỏng trên người mình.

Hai mi mắt Cúc Cúc từ từ khép lại.

Đôi nhũ hoa của Cúc Cúc lộ dần ra, cuối cùng là tất cả đều hiện lên trong đáy mắt của họ Doãn. Hắn khó mà kềm chế được sự khêu gợi của Cúc Cúc. Sự khiêu gợi của nàng khiến cho Triều Luân chẳng còn nhớ gì cả ngoại trừ cảm giác nhục cảm đang dâng tràn chặn ngang cổ họng.

Y bế xốc Cúc Cúc lên đi lần đến tròng kỷ. Tay gã đặt lên ngực Cúc Cúc, mân mê đôi nhũ hoa căng tròn với niềm say mê tìm khoái lạc. Cúc Cúc rên rỉ:

- Doãn huynh.

Chính câu nói của Cúc Cúc khiến cho Triều Luân sức nhớ đến Nhạn Nhạn. Y nhìn lại thì chẳng thấy Nhạn Nhạn đâu. Quay lại Cúc Cúc, Triều Luân nói:

- Nhạn Nhạn đi rồi à?

- Tỷ ấy ra ngoài để huynh được tự nhiên ân ái với thiếp.

Nụ cười hóm hỉnh hiện lên mặt Triều Luân. Gã vừa toan tiếp tục đi tìm cảm giác khoái lạc trên cơ thể Cúc Cúc thì tiếng chân nhẹ nhàng bước vào biệt phòng.

Y ngó những bước chân đó là của Nhạn Nhạn liền lên tiếng hỏi:

- Nhạn Nhạn... nàng vào đó à?

Không nghe tiếng Nhạn Nhạn trả lời, Triều Luân buộc phải nhìn lại. Đập ngay vào mắt gã là một bộ mặt lạnh lùng như trét sáp. Y đứng khoanh tay trước ngực nhìn Triều Luân như đang nhìn một quái nhân dị dạng.

Cái mà Triều Luân không thể chấp nhận được không phải là một bộ mặt giá băng của người nọ mà chính là chiếc đầu trọc, lóng hơn cả những vị hòa thượng Thiếu Lâm Tự.

Triều Luân buông Cúc Cúc xuống, nhìn lại người nọ. Vừa được Triều Luân buông mình, Cúc Cúc liền len ngay ra khỏi gian thượng khách phòng trong sự hồi hộp, lo âu.

Triều Luân cau mày. Hắn gằn giọng hỏi:

- Người là ai?

- Chủ nhân Giang Nam Đệ Nhất Lầu, đồng thời cũng là Án Sát Tử Giang Nam.

- Người biết Doãn mỗ là ai không?

- Biết... Giang Nam Đệ Nhất Hiệp Doãn Triều Luân.

- Thế người biết sao còn mạo phạm xông bừa vào phòng của ta?

Án Sát Tử Giang Nam cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Đây là Giang Nam Đệ Nhất Lầu, nhà của Án Sát Tử Giang Nam, thì chỗ nào mà ta không vào được? Huống chi ta vào đây để thực hiện chức trách Án Sát Tử.

Nghe gã nói câu này, men rượu trong đầu Triều Luân như tan biến, gã bưng tỉnh thì mắt lại nổ đom đóm, thoa cả lên.

- Người đến giết ta?

- Không sai... Doãn hiệp đã nhận được Án Sát Thần Chủ lệnh bài bắt buộc phải chết.

Triều Luân nghiêng rằng, bởi y cảm nhận tứ chi mình đã rệu như bất lực, chẳng thể nào nhấc lên nổi.

Triều Luân gượng cười:

- Hình như các hạ đã bỏ độc vào trong rượu?

- Đúng.

- Nếu vậy các hạ giết Doãn mỗ bằng hành động tiểu nhân, Doãn mỗ không phục.

- Án Sát Tử hành động không kể thủ đoạn.

- Hành động như các hạ không phải là anh hùng trượng phu. Nếu có bản lĩnh hãy đưa giải dược và giao đấu với bốn hiệp trăm chiêu. Ai thắng thì kẻ chết mới tâm phục khẩu phục.

- Đó chỉ là hành động của những gã ngụy quân tử, ngụy đại hiệp còn Án Sát Tử hành động theo thiên thức mà Giáo Chủ đã giao.

Triều Luân xuất hạn nhưng vẫn gượng nói:

- Hành động đó là hành động tiểu nhân, ai có thể phục chứ?

- Không hành động nào là tiểu nhân hay anh hùng trưởng thượng cả, chỉ có đạt được mục đích mà thôi. Các hạ có điều gì muốn nói không?

Triều Luân toát mồ hôi ướt đầm người, Y gượng nói:

- Nếu bốn hiệp chết, Giang Nam sẽ mất một kỳ hiệp trên chốn giang hồ.
- Có thể ngược lại ý nghĩ của các hạ đó. Hãy nói điều các hạ muốn đi. Đừng mất thời gian nữa.

Mồ hôi tuôn ra đầy cả mặt Doãn Triều Luân. Y cố lấy hết dũng lược mới thốt một câu:

- Bốn hiệp chỉ muốn sống thôi.
- Không được. Vậy là các hạ không còn gì để nói?
- Ồ... ơ...

Án Sát Tử Giang Nam lòn tay ra sau lưng rút thanh trường kiếm thảy đến dưới chân Doãn Triều Luân.

- Kiếm của các hạ đó.

Mật kiếm không còn, giờ thấy được trường kiếm, Doãn Triều Luân chụp luôn lấy độc kiếm. Gã nghĩ thầm:

- Dù bằng giá nào thì mình cũng phải đào thoát khỏi tên khốn kiếp này. Rồi gã sẽ được biết Doãn Triều Luân này đòi nợ như thế nào.

Cùng với ý nghĩ đó, Doãn Triều Luân rống lên một tiếng lớn. Kiếm của y chớp động cắt một đường vòng cung chém xả đến Án Sát Tử Giang Nam. Bình nhật kiếm pháp của Giang Nam Nhất Hiệp biến hóa vô biên có thể làm hoa mắt đối phương để tìm cơ hội thi triển mật kiếm, nhưng lúc này y bị trúng mê dược, tứ chi nặng trĩu thì chẳng còn dùng đến kiếm pháp Hoa Sơn mà chỉ chém càn, đánh đá để cầu may.

Án Sát Tử Giang Nam chỉ hơi lách mình để cho lưỡi kiếm chém bổ vào vách thượng khách phòng.

- Chát...

Chém hụt đối phương một kiếm, Giang Nam Nhất Hiệp chẳng thể gượng thân trụ được mà lại chúi đến trước. Y quỳ hẳn xuống sàn gạch ngẩng đầu nhìn lên.

Nhân quan thất thần thất sắc của Doãn Triều Luân vừa bắt được khuôn mặt của Án Sát Tử Giang Nam thì thủ cấp đã rơi khỏi cổ, lăn lông lốc xuống sàn gạch.

Án Sát Tử Giang Nam nhặt lấy thủ cấp của Giang Nam Nhất Hiệp Doãn Triều Luân, cắt lấy cái lưỡi, nhỏ giọng nói:

- Sinh thời ngươi thường hay thề mất lưỡi thì chết phải mất lưỡi.

Y cho thủ cấp của Giang Nam Nhất Hiệp vào chiếc túi chuẩn bị sẵn rồi thản nhiên bước ra ngoài. Thề pháp còn lại của họ Doãn chỉ còn thân mà chẳng có đầu, lại trong tư thế quỳ như thề đang van xin đối phương tha cho mạng của mình.

Ngày hôm sau cả phủ Giang Nam đều náo động bởi cái chết mất đầu của Giang Nam Nhất Hiệp. Thủ cấp của gã lại được treo ngay trước Ngọ Môn trên Giang Nam, cùng với chiếc kịch bài Án Sát Thần Chủ và bảng cáo trạng nêu rõ những tội trạng vì sao hắn phải chết.

Mọi người túm tụm lại đọc bảng cáo trạng đó. Trong những người tò mò có cả Lâm Tứ.

Y nhắm đọc bảng cáo trạng:

- “Doãn Triều Luân, ngoại hiệu Giang Nam Nhất Hiệp thật ra chỉ là một ngụ quân tử, vừa gian vừa ác. Y đã phạm vào những đại tội bất dung.

Giết thê tử lúc đang mang thai.

Lợi dụng danh nghĩa đại hiệp để tự tung tự tác bức hiếp bá tánh Giang Nam trấn.

Lập danh giết người vô cớ. Giết người chỉ nhằm mục đích phô trương võ công.

Cả ba tội trên đều đáng xử chết.

Án Sát Thần Chủ.”

Lâm Tứ bước đến gần thủ cấp của Doãn Triều Luân để quan sát. Đôi mắt của gã vẫn tròn to trừng trừng, miệng há to nhưng không còn lưỡi.

Lâm Tứ lắc đầu nói:

- Dưới a tỳ hãn Doãn tôn giá rất hối tiếc vì không nghe những lời của Giang Thiếu Hải huynh.

- o O o -